

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 153/09-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. apríla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť I. U. (...), t. č. v ústave na výkon väzby, zastúpeného advokátom JUDr. P. K., Ž., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj porušenia čl. 12 ods. 4 a čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tpo/24/2008 a jeho uznesením z 9. októbra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. U. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. decembra 2008 doručená sťažnosť I. U. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenia čl. 12 ods. 4 a čl. 13 ods. 4 ústavy postupom Krajského súdu v Trenčíne

(ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tpo 24/2008 a jeho uznesením z 9. októbra 2008.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 43/08 z 1. augusta 2008 vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vo veci trestného stíhania za trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 a ods. 2 písm. a) a b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“).

Sťažovateľ podal 22. augusta 2008 Okresnej prokuratúre Považská Bystrica žiadosť o prepustenie z väzby, ktorú táto 3. septembra 2008 predložila s nesúhlasným stanoviskom okresnému súdu. Uznesením z 22. septembra 2008 okresný súd zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby. Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tpo/24/2008 z 9. októbra 2008 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. V odôvodnení uznesenia okrem iného konštatoval, že *„od vzatia obvineného do väzby (31. 7. 2008) neboli zistené žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zánik alebo zmenu väzobných dôvodov, naopak, z výpovede samotného obvineného na verejnom zasadnutí o jeho žiadosti o prepustenie z väzby vyplýva, že obvinený pred spolužitím s J. K. bral drogy a hrával na automatoch a v užívaní drog pokračoval bez prestávky aj naďalej. Z toho vyplýva dôvodnosť obavy z možnej drogovej závislosti obvineného, ktorá môže nepredvídateľne ovplyvňovať jeho konanie a posilňuje existenciu všetkých väzobných dôvodov.“*

Podľa sťažovateľa spočíva porušenie jeho označených práv v tom, že uznesenie krajského súdu je všeobecné, nie je dostatočne odôvodnené, nie je z neho zrejmé, na základe ktorých konkrétnych skutočností ho krajský súd ponechal naďalej vo väzbe.

Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd dôsledne neskúmal skutočnosti svedčiace pre a proti ďalšiemu trvaníu jeho väzby a jeho rozhodnutie nie je založené na konkrétnych

skutočnostiach, ale na abstraktnej úvahe, preto podľa jeho názoru došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy. Podľa názoru sťažovateľa napadnuté uznesenie krajského súdu je aj v rozpore s čl. 12 ods. 4 a čl. 13 ods. 4 ústavy.

Sťažovateľ preto žiada, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo na osobnú slobodu I. U. upravené v čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trenčíne rozhodnutím č. k. 2Tpo/24/2008-67 z 09. 10. 2008 v rozpore s čl. 12 ods. 4/, článkom 13 ods. 4 a článkom 17 ods. 2, ods. 5/ Ústavy Slovenskej republiky porušené bolo.

2. Rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2Tpo/24/2008-67z 09. 10. 2008 zrušuje.

3. Krajskému súdu v Trenčíne sa prikazuje, aby vo veci konal a zakazuje pokračovať v porušovaní základného práva na osobnú slobodu I. U.

4. I. U. priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 100.000,- Sk (slovom jednototísíc slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Trenčíne povinný I. U. vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. I. U. priznáva trovy právneho zastúpenia v sume 12.519,- Sk...“

Ústavný súd si v rámci prípravy predbežného prerokovania veci vyžiadal vyjadrenie krajského súdu, ktorý v podaní sp. zn. Spr 386/08 z 29. decembra 2008 uviedol, že sťažnosť sťažovateľa považuje za neopodstatnenú, pretože nespĺňa podmienky na jej prijatie na ďalšie konanie. Právny zástupca sťažovateľa zaujal stanovisko k vyjadreniu krajského súdu v podaní doručenom ústavnému súdu 13. januára 2009, v ktorom zotrval na podanej sťažnosti v plnom rozsahu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu sťažnosť je zjavne neopodstatnená vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v posudzovanom prípade ide o krajský súd rozhodujúci o žiadosti o prepustenie z väzby) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 12 ods. 4 ústavy nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

Podľa čl. 13 ods. 4 ústavy pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Ústavný vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu, alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (I. ÚS 100/04).

Znenie čl. 17 ods. 2 ústavy upravujúceho možnosť trestného stíhania a pozbavenia slobody odkazuje, pokiaľ ide o dôvody a spôsob, na zákon. Preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (m. m. III. ÚS 48/00).

Väzba nemôže byť zákonná, ak nie sú splnené materiálne podmienky väzby. Podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený, a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že

a) ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest,

b) bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak maŕiť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo

c) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

Ústavný súd k otázke svojej právomoci vo väzobných veciach vyslovil, že vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná jeho právomoc len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či

- proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie,
- rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami,
- o väzbe rozhodol súd,
- obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu vyjadrenú v § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku, a
- osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby (II. ÚS 76/02).

Podstatou sťažnosti je spochybnenie existencie dôvodov ďalšieho trvania jeho väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku v napadnutom uznesení krajského súdu, ako aj skutočnosť, že sťažovateľ bol ponechaný vo väzbe bez existencie konkrétnych skutočností, z ktorých by mala vyplývať obava z jeho úteku, ovplyvňovania a pokračovania v trestnej činnosti. V tejto súvislosti má uzneseniu krajského súdu chýbať náležité odôvodnenie.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia po sumarizácii dôvodov sťažnosti uviedol:

„Krajský súd na podklade podanej sťažnosti preskúmal podľa § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť napadnutého uznesenia i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť obvineného nie je dôvodná.

Sudkyňa pre prípravné konanie okresného súdu postupovala vecne správne, keď žiadosť obvineného I. U. o prepustenie z väzby zamietla. Správne zistila, že dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr. por., pre ktoré bol obvinený vzatý do väzby, naďalej trvajú. Svoje rozhodnutie náležitým spôsobom i odôvodnila a krajský súd sa so závermi konštatovanými v písomných dôvodoch napadnutého uznesenia stotožňuje; v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie uznesenia a najmä na dôvody uvedené v uznesení Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 8. 8. 2008, sp. zn. 6 Tpo 73/2008, ktorým bola zamietnutá sťažnosť obvineného I. U. proti uzneseniu o jeho vzatí do väzby. Od vzatia obvineného do väzby (31. 7. 2008) neboli zistené žiadne také nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zánik alebo zmenu väzobných dôvodov, naopak z výpovede samotného obvineného na verejnom zasadnutí o jeho žiadosti o prepustenie z väzby vyplýva, že obvinený pred spolužitím s J. K. bral drogy a hrával na automatoch a v užívaní drog pokračoval bez prestávky aj naďalej. Z toho vyplýva dôvodnosť obavy z možnej drogovej závislosti obvineného, ktorá môže nepredvídateľne ovplyvňovať jeho konanie a posilňuje existenciu všetkých väzobných dôvodov.“

V uznesení okresného súdu sp. zn. 0 Tp 43/2008 z 22. septembra 2008, s ktorým sa krajský súd stotožnil a v podrobnostiach na neho odkázal, sa uvádza:

«Všetky doteraz zabezpečené dôkazy nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú tu dané dôvody na podozrenie, že skutok spáchal obvinený. Aj v tomto štádiu konania stále existuje reálna obava, že v prípade prepustenia obvineného na slobodu, tento bude v trestnej činnosti pokračovať, nakoľko už v tomto štádiu konania existujú poznatky o tom, že maloletá E. bola týraná aj pred touto udalosťou, o čom svedčia najmä záznamy sociálneho oddelenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Považskej Bystrici, výpovede svedkov J. K. a O. K., ako aj matky dieťaťa J. K., pričom je tu podľa názoru súdu reálna obava, že obvinený v prípade prepustenia na slobodu, by mohol ujsť alebo sa skrývať, aby sa vyhol tak trestnému stíhaniu a následnému trestu s poukazom na závažnosť zločinu, ktorý mu je kladený za vinu a trestnú sadzbu, ktorá by mu v tomto prípade hrozila. Týmto sú naďalej dané dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1, písm. a/, c/ Tr. por. Pokiaľ ide o dôvod väzby v zmysle § 71 ods. 1, písm. b/ Tr. por., aj tento podľa názoru súdu v celom rozsahu naďalej trvá. Obvinený v priebehu

vyšetrovania vo svojich výpovediach nepopieral, že sa násilia na maloletej E. dopustil. V čase konania verejného zasadnutia však svoju výpoveď zmenil a tvrdil, že takouto pôvodnou výpoveďou chcel ochrániť len svoju družku J. K., ale pravda je taká, že tieto zranenia spôsobila maloletej E. práve jej matka J. K., a to nielen v rozhodnutý deň ale aj v minulosti a on to vzal na seba, pretože chcel ochrániť J. K. pred tým, aby jej dieťa sociálny úrad odobral. Podľa jeho výpovede na verejnom zasadnutí, keď matka ráno odišla do práce, on zaspal a až potom, keď sa zobudil, počul dieťa plakať, zistil, že dieťa je zbité, že mu „tečú krvavé sliny z úst“, preto ju umyl, pripravil jej raňajky, bezprostredne s ňou na ošetrovanie k lekárovi nešiel, pretože nevedel posúdiť rozsah jej zranení a v konečnom dôsledku podľa jeho výpovede ani počas svojho spánku dieťa plakať nepočul. Namietal aj výpovede svedkov J. K. a O. K. s tým, že tieto sú účelové, v snahe mu poškodiť. Súd vyhodnotil tieto tvrdenia obvineného I. U. a dospel k rovnakému záveru ako prokurátor, t. j. že tieto sa javia účelovo, v snahe vyhnúť sa trestu, ktorý obvinenému v danom prípade hrozí, pretože ako je zrejmé z fotodokumentácie, ktorá je súčasťou vyšetrovacieho spisu, zranenia maloletej E. boli takého rozsahu, že pokiaľ by boli tvrdenia obvineného pravdivé, nebolo by možné, aby dieťa nepočul počas spánku plakať, keďže toto nepochybne trpelo bolesťami, nehovoriac o tom, že pokiaľ by bol prvotne takto zranené dieťa uvidel, nebol by mu najskôr išiel pripravovať raňajky, ale neodkladne by bol išiel s dieťaťom na ošetrovanie z obavy o jej zdravie.

V tomto smere rozhodne sa javí pravdivejšia verzia predchádzajúcich výpovedí obvineného.

V kontexte všetkých týchto skutočností je tu namieste obava, že obvinený by mohol po prepustení na slobodu mariť objasňovanie skutočností, závažných pre trestné stíhanie, pôsobiť na svedkov, prípadne znalcov, ktorí v tejto veci sú pribratí, a preto podľa názoru súdu je tu na mieste aj dôvod väzby v zmysle § 71 ods. 1, písm. b/ Tr. por.»

Ďalšie dôvody, na ktoré poukázal krajský súd v napadnutom uznesení odkazom na odôvodnenie svojho iného uznesenia (sp. zn. 6 Tpo 73/2008 z 8. augusta 2008, ktorým rozhodol o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o vzatí do väzby) a s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil, sú vyjadrené takto: „... na základe vo veci doposiaľ vykonaných dôkazov (z nich najmä priznanie obvineného o spáchaní skutku, svedecké výpovede J. K., J. K., lekárska správa MUDr. I. S. o zraneniach maloletej E. K.,

farebná fotodokumentácia zranení maloletej, úradné záznamy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Považskej Bystrici) sú dané dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania, vzťahu k maloletej i k jej matke i ďalších skutočností (v prípade maloletej E. K. išlo o utýrané dieťa, akútne zbité zvlášť surovým spôsobom s početnými krvnými podliatinami, zlomeninou ramennej kosti vľavo, hematómom vo vchode do pošvovej oblasti a masívnou hematóriou spôsobenou vysoko pravdepodobne z pohmoždenia močových ciest, pričom už na začiatku trestného stíhania vykonané dôkazy odôvodňujú podozrenie, že nešlo o prvý a ojedinelý útok obvineného proti maloletej, ale o opakované agresívne správanie) vyplýva obava z následkov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr. por., sú vecne správne a v napadnutom uznesení náležite odôvodnené. Sudca pre prípravné konanie okresného súdu postupoval v súlade so stavom veci a zákonom, keď vzal obvineného I. U. do útekovej, kolúznej a preventívnej väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr. por. a to dňom 31. 7. 2008 o 19,40 hod., t. j. dňom a hodinou, kedy došlo k obmedzeniu jeho osobnej slobody, pričom boli dodržané aj zákonné lehoty, v ktorých je potrebné rozhodnúť o väzbe zadržanej osoby, stanovené v § 87 ods. 1, 2 Tr. por. S týmito zisteniami a závermi sudcu pre prípravné konanie okresného súdu sa v plnom rozsahu stotožnil aj krajský súd. Spôsob spáchania stíhaného zločinu spolu s konkrétnymi skutočnosťami opodstatňujúcimi u obvineného obavu, že sa bude skrývaním vyhýbať trestnému stíhaniu a hroziacemu trestu, že bude pôsobiť na svedkov a mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie a že bude pokračovať v trestnej činnosti, teda zo správania sa spôsobom predpokladaným v ustanoveniach § 71 ods. 1 písm. a/, b/ c/ Tr. por., dostatočne odôvodňujú záver, že väzba obvineného v tomto štádiu trestného stíhania je adekvátnym a nevyhnutným zabezpečovacím opatrením. Námietky obvineného nepovažoval preto krajský súd za opodstatnené a neakceptoval ich.“

Úlohou ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02).

Ústavný súd pri uplatnení svojej právomoci vychádza z názoru, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05).

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľove námietky predostreté v sťažnosti ústavnému súdu nespochybňujú záver krajského súdu o pretrvávajúci dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku.

Z citovaných odôvodnení možno zhrnúť, že dôvodnosť tzv. útekovej väzby je daná hlavne hrozbou vysokého trestu odňatia slobody (ústavný súd poznamenáva, že v tom čase išlo o počiatočné štádium trestného stíhania sťažovateľa, približne dva mesiace po vzatí do väzby), dôvodnosť tzv. kolúznej väzby spočíva podľa všeobecného súdu v diametrálnej zmene sťažovateľovej výpovede, kde poprel spáchanie skutku, z čoho pramení obava, že bude pôsobiť na svedkov, ako aj maloletú. A napokon dôvodnosť tzv. preventívnej väzby je daná najmä skutočnosťou, že maloletá bola podľa záznamov príslušného sociálneho oddelenia úradu práce, sociálnych vecí a rodiny týraná aj pred udalosťou, ktorá je predmetom tohto trestného stíhania.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno za daného stavu závery krajského súdu označiť ako arbitrárne, či zjavne neodôvodnené. Berúc do úvahy povahu trestnej činnosti, z ktorej je sťažovateľ obžalovaný, ako aj spôsob spáchania trestnej činnosti možno krajským súdom akcentované dôvody považovať v danom štádiu trestného konania za dostatočné. Odôvodnenie uznesenia krajského súdu odkazujúce na predchádzajúce rozhodnutia v tej istej veci možno preto považovať za síce krajnú, no ešte stále ústavnoprávne akceptovateľnú alternatívu odôvodnenia (napr. IV. ÚS 41/08, IV. ÚS 149/08, IV. ÚS 314/08).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd nepovažuje právne závery krajského súdu za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy.

Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi námietkami sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom a jeho základnými právami podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, vo vzťahu k označeným základným právam kvalifikoval sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú. Z toho istého dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť aj v časti namietaného porušenia čl. 12 ods. 4 a čl. 13 ods. 4 ústavy, ktoré navyše kvalifikuje stabilizovaná judikatúra ústavného súdu ako všeobecné ustanovenia, ktoré treba vykladať a chápať ako ústavné direktívy adresované predovšetkým orgánom pôsobiacim v normotvornej činnosti všetkých stupňov a ktoré nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľných ustanovení v individuálnych záležitostiach. Ich aplikácia nie je možná bez konkrétneho vyjadrenia dopadu diskriminujúceho postupu štátneho orgánu na základné právo alebo slobodu fyzickej alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 34/96, I. ÚS 58/97, I. ÚS 59/97).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť ako celok pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. apríla 2009